

Sygn. akt VII Ka 6/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Opolu w VII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Andrzej Polański (spr.)

Sędziowie: Sędzia S.O. Jolanta Szajowska-Kulijewicz

Sędzia S.O. Waldemar Krawczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Wiśniewska

przy udziale J. K.

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 roku

sprawy **R. C.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu

z dnia 15 listopada 2012 roku, sygn. akt II K 825/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną.

II. Koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 6/13

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 21 czerwca 2012r. o godz. 20:05 w O. przy ul. (...) kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości alkoholowej 0,31 mg/l tj. 0,65 % zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o przestępstwo z art. 178a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 15 listopada 2012r. sygn. akt II K 825/12:

I. uznał oskarżonego R. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył karę grzywny w wymiarze 10 (dziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 (dziesięciu) złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 300 (trzystu) złotych,

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego R. C. zaskarżył prokurator, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego art. 343 § 5 i 7 k.p.k. mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na wydaniu wyroku skazującego wobec oskarżonego R. C. w trybie art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. za popełnienie występku z art. 178a § 2 k.k. pomimo istnienia sprzeczności co do treści wniosku prokuratora zawartego w akcie oskarżenia dotyczącego wymiaru kary grzywny, która nie odpowiadała faktycznie treści porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem, a w/w oskarżonym w dniu 19 lipca 2012r., co uzasadniało potrzebę zarządzenia przez sąd I instancji obowiązkowego udziału w takim posiedzeniu prokuratora oraz oskarżonego w celu skorygowania wniosku co do wymiaru kary grzywny, a w przypadku niemożności dokonania stosownej modyfikacji przez strony skierowania sprawy na rozprawę.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowego w Opolu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, iż sąd orzekający w trybie art. 343 k.p.k. jest związany wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, w szczególności co do kar i środków karnych (vide wyrok Sądu Najwyższego, sygn. akt WKN 16/2000, OSNKW 2000, nr 11-12, poz. 101). Sąd nie może więc orzec niezgodnie z takim wnioskiem. Jego zaś treść powinna być zawsze wynikiem porozumienia prokuratora i oskarżonego, który wyraża zgodę na wnioskowane w sprawie rozstrzygnięcie.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Opolu wydał wyrok właśnie w trybie art. 343 k.p.k. Z protokołu przesłuchania oskarżonego jako podejrzanego z dnia 19 lipca 2012 r. wynika, że R. C. wyraził zgodę na skazanie go w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i wymierzenie mu za popełnione przestępstwo kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, zgodnie z art. 42 § 2 k.k. zakaz prowadzenia rowerów na okres 1 roku, zgodnie z art. 49 § 2 k.k. świadczenie pieniężne na cel wskazany przez Sąd w wysokości 300 złotych. Z załączonego do aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy wynika, iż prokurator wniósł o orzeczenie wobec R. C. za popełnione przestępstwo kary grzywny w wysokości 10 stawek dziennych po 10 złotych każda, zakaz prowadzenia rowerów na okres 1 roku, zgodnie z art. 42 § 2 k.k. oraz świadczenie pieniężne na cel wskazany przez Sąd w wysokości 300 złotych, zgodnie z art. 49a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Opolu rozpoznał sprawę na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2012 r., na którym nie było prokuratora oraz oskarżonego. Sąd ten uwzględnił wniosek prokuratora dołączony do aktu oskarżenia i wydał zaskarżony wyrok, wymierzając oskarżonemu R. C., za czyn z art. 178a § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 złotych, na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 1 roku, na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 300 złotych oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wydany w przedmiotowej sprawie wyrok, zgodny jest z treścią wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego wobec R. C. bez przeprowadzania rozprawy. Nie ma zatem racji apelujący, że zaskarżony wyrok wydany został z obrazą art. 343 k.p.k.

Faktem jest natomiast, że wniosek o wydanie wyroku skazującego nie odpowiada ustaleniom prokuratora z R. C. zawartym w protokole przesłuchania z dnia 19 lipca 2012 r. (k. 9). Wtedy oskarżony zgodził się na wymierzenie mu kary 100 stawek dziennych grzywny każda po 10 złotych, tj. kary surowszej niż zawnioskowana przez prokuratora w akcie oskarżenia. Niewątpliwym jest, iż skoro oskarżony wyraził zgodę na wymierzenie mu kary w wyższym rozmiarze, brak jest przeszkód by przyjąć, że zgodą tą oskarżony obejmował orzeczenie wobec niego tej samej kary w niższym wymiarze. Z tego punktu widzenia można więc stwierdzić, że wniosek o wydatnie wyroku skazującego wobec R. C. bez przeprowadzenia rozprawy znajduje oparcie w jego porozumieniu z prokuratorem i przy ustaleniu, że jest on zgodny z obowiązującymi przepisami prawa, Sąd I instancji mógł uwzględnić ten wniosek i wydać wobec R. C. wyrok bez przeprowadzenia rozprawy.

Prokurator w wywiezionej apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania tj. art. 343 § 5 i 7 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na wydaniu wyroku skazującego wobec oskarżonego R. C. w trybie art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., pomimo istnienia sprzeczności co do treści wniosku prokuratora zawartego w akcie oskarżenia dotyczącego wymiaru kary grzywny, która nie odpowiadała faktycznie treści porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym. Poza naruszeniem art. 343 i 335 k.p.k., złożona apelacja nie zawiera odniesienia do stanowiska Sądu I instancji w zakresie w jakim Sąd ten wskazał powody orzeczenia kary grzywny w wysokości 10 stawek dziennych każda po 10 złotych za przypisane R. C. przestępstwo. Zatem prokurator w wywiezionej apelacji, nie zakwestionował wymiaru orzeczonej przez Sąd I instancji grzywny.

W tym stanie rzeczy, dzielając w pełni stanowisko Sądu Okręgowego w Słupsku wyrażone w wyroku z dnia 14 lipca 2011 r., sygn. akt VI Ka 289/11 (patrz: POSAG 2011/3/164-168), Sąd Odwoławczy uznał, iż wobec faktu, że w środku odwoławczym nie zostało wykazane, że kara wymierzona zaskarżonym wyrokiem, wydanym po uwzględnieniu zgodnego z prawem wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, jest karą rażąco niewspółmierną (art. 438 pkt 4 k.p.k.), to brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora.

Sąd Odwoławczy, zaaprobował wymiar orzeczonej przez Sąd I instancji kary grzywny uznając, iż kara ta została orzeczona w rozmiarze proporcjonalnym tak co do społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jak i stopnia jego zawinienia, z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw określonych w art. 53 k.k.

W związku z powyższym, nie dopatrzwszy się uchybień w postępowaniu Sądu Rejonowego, mających wpływ na treść wyroku, uznając wydany przez tenże sąd wyrok w stosunku do oskarżonego R. C. za słuszny i zasadny, apelację wniesioną przez prokuratora, ocenić należało jako oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 636 § 1 k.p.k.